

občanů snadno mohlo vzniknouti myšlné domnění, že trestné činy tohoto rázu mohou býti páčány bez jakýchkoliv následků.

Nutno proto přikročiti k otázce, zda podmíněné odsouzení obžalovaného lze ospravedlniti všeobecnými důvody ve smyslu §u 1 zákona o podmíněném odsouzení. Odvolání jest opačného názoru, poukazujíc na to, že pamětní spis je proniknut nenávisí a záští k Československému státu a svědčí o národnostní zarytosti obžalovaného. Odvolání nelze bez výhrady přisvědčiti. Jím líčená vlastnost povahy obžalovaného a jeho činu z dosavadních výsledků trestního řízení spolehlivě nevyplývá. Nelze to odvozovati ze závadného spisu samotného. Zrušovací soud jest toho názoru, že otázku shora naznačenou nelze vůbec řešiti na základě dosavadních výsledků trestního řízení, poněvadž nalézací soud nekonal dostatečných šetření o tom, jaké povahy a osobních vlastností je obžalovaný, a zejména nevyšetřil, jak se obžalovaný až dosud v národních věcech choval, zda i jindy — na př. při kázání nebo vůbec ve svém povolání — projevoval národní nesnášenlivost, a zda častěji se dopustil štvání proti českému národu. Kdyby tomu tak nebylo, jednalo by se u něj snad jen o ojedinělý poklesek, který, třebaže svědčí o jisté roztrpčenosti proti českému národu, neopravňuje ještě bezpečný závěr na zarytou nesnášenlivost a nenávisť vůči Československé republice, pokud se týče českému národu, kterou by bylo lze napravit pouze bezpodmínečným výkonem trestu. Poněvadž věc v uvedeném směru není ještě zralou k rozhodnutí, bylo napadený výrok zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by, doplně šetření v naznačených směrech (obzvláště dotazem u četnictva, politické správy a obecních úřadů obce domovské a obce nynějšího bydliště obžalovaného), o podmíněném odsouzení znovu rozhodl.

Čís. 1876.

Osvobozující výrok (§ 259 čís. 3 tr. ř.) může se vztahovati jedině na žalobní skutek, jaký jest podle zákona předmětem obžaloby, nikoliv na kvalifikaci činu podle obžaloby.

Jde o zmatek vnitřního rozporu ve smyslu §u 281 čís. 5 tr. ř., zjišťuje-li nalézací soud ve výroku rozsudečném jiný zlý úmysl, než jaký běře za prokázáný v důvodech.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1925, Zm I 698/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaných Josefa M-a st. a Josefa M-a ml. do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 18. září 1924, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle §u 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Proti oběma obžalovaným byla vznesena obžaloba pro zločin podle §u 98 b) tr. zák., proti Josefu M-ovi st. kromě toho pro přestupek podle §u 431 tr. zák. Předmětem zmáteční stížnosti jest jen výrok, odsuzující obžalované pro zločin podle §u 93 tr. zák., nikoli další výrok

rozsudku, jímž byl Josef M. st. uznán vinným přestupkem podle §u 411 tr. zák. Zločinu podle §u 93 tr. zák. dopustili se obžalovaní trestného činu, uvedeného v rozsudku, tím, že dne 17. července 1924 na cestě mezi P. a L. Vojtěchu K-ovi v tom úmyslu vyhrožovali ublížením na těle, by mu znemožnili pokračování v jízdě na kole do P., při čemž skutečně v užívání osobní svobody mu překáželi, přiměvše ho proti jeho vůli k návratu. Z obžaloby pro zločin podle §u 98 b) tr. zák. nalézací soud obžalované sprostil, aniž by však uvedl v důvodech úvahy, ze kterých tak učinil, nehledě k tomu, že osvobozující výrok neměl býti vůbec vyneseno, poněvadž osvobození to stalo se jen z kvalifikace, obžalobou zvolené, nikoli však ze žalobního skutku, jenž podle zákona (§§y 262, 263 a), 267 tr. ř. jest předmětem obžaloby a na který jedině může se proto vztahovati sprostňující výrok podle čís. 3 §u 259 tr. ř. K odůvodnění odsuzujícího výroku uvedl soud toliko, že běře na základě průvodů v rozsudku blíže uvedených za prokázáno, že dne 17. července 1924 na cestě mezi P. a L. obžalovaní Vojtěchu K-ovi v tom úmyslu vyhrožovali ublížením na těle, aby na něm vynutili, aby v p-ském kraji své zvěrolékařské praxe neprovozoval, tedy takové jednání (opomenutí), na které obžalovaní neměli právního nároku.

Zmateční stížnosti obžalovaných, dovolávající se důvodu zmatečnosti čís. 5 a9 a) §u 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Nalézací soud zjišťuje po subjektivní stránce v důvodech rozsudku o úmyslu obžalovaných, že směřoval k tomu, by pohrůzkou ublížením na těle přinutili Vojtěcha K-a k jistému činění, pokud se týče opomenutí, čímž běře za prokázáný úmysl, jaký vyžaduje zločin podle §u 98 tr. zák. Naproti tomu odsuzuje však obžalované pro zločin podle §u 93 tr. zák., jenž co do subjektivní skutkové podstaty předpokládá buď úmysl pachatelův omeziti jinou osobu na osobní svobodě proti její vůli aneb aspoň vědomí pachatelovo, že napadenou osobu tak omezuje. Tím, že nalézací soud ve výroku rozsudku zjišťuje jiný zlý úmysl, než jaký běře v důvodech rozsudku za prokázáný, trpí výrok jeho logickým vnitřním rozporem podle čís. 5 §u 281 tr. ř., poněvadž o téže okolnosti skutkové, jakou je úmysl obžalovaných, činí dvě různá, navzájem si odporující zjištění, jednak právním omylem, poněvadž soud v důvodech rozsudku při posuzování subjektivní skutkové podstaty §u 93 tr. zák., totiž ohledně povahy zlého úmyslu, vychází z nesprávného hlediska právního. Již pro tyto vady nemůže rozsudek obstáti, zvláště když v důvodech jeho není vůbec obsaženo zjištění, v čem záleželo omezování osobní svobody Vojtěcha K-a, tím méně pak zjištění a rozbor o tom, zda omezení to bylo omezením ve smyslu §u 93 tr. zák. Zmateční stížnosti, uplatňující v podstatě hořejší vady, bylo proto vyhověti a naléztí právem, jak shora uvedeno. Při novém jednání a rozhodování bude nalézacímu soudu zkoumati, zda jednání obžalovaného nezahrnuje v sobě skutkovou podstatu jiného trestného činu. V kladném případě bylo by pak dbáti předpisu třetího odstavce §u 293 tr. ř.

Čís. 1877.

Násilné vniknutí ve smyslu §u 83 tr. zák. nepředpokládá výslovné dohody pachatelů; stačí, vpadne-li více lidí do cizího nemovitého statku